

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 6.

červen 2024

Obsah: Rabindranath Thákur - Česání ovoce, Tomáš OP Mystika mládí, Kotrmlce umělé inteligence, B.Pasternak Být slavný není hezké, WANG WEJ Odpověď, Profily svatosti: J.M.Veselý OP, Mystika stáří, ČANG ŤIOU-LING Daleko je měsíc domova, R.Sarah, Jsem hlas volajícího na poušti, Profily svatosti: J.Deml o Březinovi, Tu Fu Vyhlížení do volné krajiny, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kuželý OP,mučedníka osvětimského

Rabindranath Thákur Chci jednoho dne nalézt Život v sobě, radost, která je skryta v mém životě, třeba že dny zanášejí mou cestu svým planým prachem.

Postřehl jsem její záblesky a její vrtkavý dech se mne dotknul, naplňuje na chvíli mé myšlenky vůní.

Chci nalézt jednoho dne v sobě Radost, sídlící za záclonou světla - a chci stanouti v překypující samotě, kde se mi vyjeví všechny věci jako svému stvořiteli. Rabindranath Thákur - Česání ovoce XXI, Olomouc 1995 Votobia,

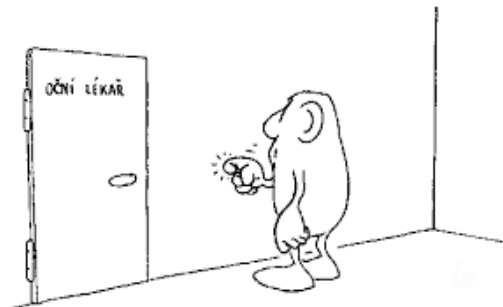

++

MYSTIKA MLÁDÍ SLEPÁ ULÍČKA

Mnohokrát jsem se zamýšlel nad tím, jak mohlo u nás po šestiletém hnědém a půlstoletém rudém „vymývání mozků“ nastat tak náhlé zapomenutí této smutné pobloudilosti, že jsme se mohli nechat připravit o bleskově navrácenou svobodu. Tak snadno a lehkomyšlně jsme se nechali zavléci do nového chomoutu. Místo básníky opěvované slaviččí povahy slovanské vypukla zde taková zběsilost, surovost, takové pohrdání nejběžnějšími a nejzákladnějšími

zásadami lidskosti. Nakonec jsme se jen ironicky a povýšenecky pousmívali nad

„humanitárním bombardováním“ našich jugoslávských bratrů a sester!

Každé století a každé tisíciletí má svůj temný středověk. Je však hrozné, že třetí tisíciletí začalo právě temným středověkem. To, že i naivní křesťané a katolíci domněle věřící selhali, že i ti zklamali, a nebyli takovou hrází, která by byla odolná,

to není obžaloba Ježíše Krista, ani jeho tajemného Těla, Církve. Je to obžaloba těch, kteří chtěli spojit nemožné: Ježíšova Ducha a falešného ducha tohoto světa. Z toho je jasně vidět, že se kompromisnictví nevyplácí. Musíme bdít nad tím, aby nikdo jménem Syna Božího nedělal takové kompromisy se zlem, neboť tím se nic nezachrání. Zlé si žádá neúprosně své a vytlačí zvolna i rychle, v rukavičkách i násilím ony bloudiví, kteří mu pomáhali. Nedá se spojovat Ježíšův Duch s duchem jeho odpůrce, s duchem antikristovým, s falešným duchem tohoto světa. Ježíš porazil tohoto ducha temnoty, nemodlil se za něho, odvrátil se od něho, odsoudil jej a varoval před ním své učedníky.

Co je duch tohoto světa a co je vůbec tento svět chaosu, jehož se mají věřící vyvarovat? Tím jistě není zamýšlen kosmický svět, ani tím není zamýšlena občanská společnost jako taková. Svět, to je opravdu svět pro sebe, to je rodina neviditelná a tajemná, která usiluje, aby všichni byli do této rodiny zasazeni veřejně a občansky a povinně a - jakoby úředně. Křesťané mají pečovat o tento stvořený kosmický svět. Proti tomu vystupuje temný svět chaosu, ovládaný falešným vládcem světa a jeho spiklenci. Neuznávají Boha nad sebou, anebo ho neuznávají takovým pánem, jakým chce být, naprostým pánem všeho myšlení, všeho mluvení, všeho jednání. Neuznávají nad sebou a nad lidským rozumem nějakou vyšší autoritu. Sami chtějí být vlastním pánem. Cílem je jim člověk sám sobě. Jeho štěstí je pouze zde na zemi ve věcech tohoto světa. Víra v tomto chaotickém světě je připuštěna jen jako ryze soukromá záležitost, která nesmí pronikat do veřejného života. A kdyby někdo chtěl Božím jménem zasahovat nebo vést lidi, aby si takto zařídil veřejné řízení svých věcí, chaotický svět by zasáhl. Proto chce falešný duch tohoto světa vyloučit jakýkoli Boží vliv na výchovu, na sdělovací prostředky, na řízení veřejných záležitostí, na různá veřejná řešení obecných i zvláštních otázek.

Kdo zůstane stát na stráž, aby se nedal zlákat sebevíce svůdnými hesly, a odmítne spolupracovat s tím, kdo hodlá budovat jen vládu tohoto světa? To však není vše. Nestačí pouze odmítající postoj. Je třeba ukázat, dobře ukázat, co je evangelium, jaké je Boží právo na člověka, jaká je Boží záruka za svobodné rozhodování člověka, za jeho život, za jeho řízení? To je třeba každému novému pokolení znovu ukázat dobře, přesně a hlavně s láskou. Je třeba názorně

dokázat, co je vlastně evangelium, číje, a koho a jak svým působením zdokonaluje a zušlechťuje.

Kardinál Sarah se snaží vymezit pokušení zesvětštění a aktivismu: Někteří kněží mají strach, že se budou světu zdát divní. Snaží se otevírat se světu a pochopit ho. Jsou ponořeni do světa, a nakonec se v něm utopí. Jenže kněžské povolání je výzvou k následování Ježíše a k odloučení se od světa. Vidíme to v Evangelii. Apoštolově opouštějí své loďky, povolání, přátele. Následovat Krista znamená vzdát se světa, jeho měřítek a uznání. Z pohledu chaotického antisvěta bude kněz vždy znamením, jemuž se bude odporovat. Ježíš byl odmítnut a ukřižován, a kněží by chtěli být populární? Já bych jim naopak rád řekl:

bratři,
jestliže se
setkáváme jen s
úspěchem,
uznáním a
potleskem, mělo
by nás to
znepokojovat!
Nejspíš je to
známka toho, že
už nejedete v
Ježíšových
stopách, které
nemohou vést
jinam než na kříž.

Jak si lze představit účetnickou vizi kněžství, které se vyplácí? Někteří kněží chtějí, aby jejich činnost byla efektivní, hodnocená a účtovaná po způsobu světa. Jedinou činností, kterou by bylo třeba kvantifikovat, je však modlitba. Jediným měřítkem práce kněze je Bůh. Být knězem není v první řadě funkce; je to účast na životě Krista ukřižovaného.

Kněz se nesmí starat o to, jestli ho věřící oceňují. Má se jednoduše sám sebe tázat, jestli hlásá Boží slovo, jestli nauka, již učí, je naukou Boží, jestli plně uskutečňuje Boží vůli. Nejdůležitější je to, co je neviditelné. Jistě, je třeba plně uspokojovat očekávání věřících. Kristovi věrní však nežádají nic jiného než vidět Ježíše, slyšet jeho slovo a těšit se z jeho lásky ve svátosti pokání a v krásné mešní liturgii.

Duchovní pastýř, který bez zastávky běhá z jedné farnosti do druhé, a přitom na svém těle nenese velikonoční tajemství, je ztracený. Duše kněze zakrňuje aktivismem a ztrácí schopnost poskytovat prostor Kristu.

Milí spolubratři kněží, dovolte mi obrátit se přímo na vás. Kristus nám zanechal strašlivou a úžasnou odpovědnost. Pokračujeme v jeho přítomnosti na zemi. Přál si nás potřebovat! Ruce pomazané posvátným olejem už nejsou naše.

Jsou jeho, aby jimi žehnal, odpouštěl a utěšoval. A podobné těm jeho musejí být probodené, aby si nic nenechaly a nic nenasytně nezadržovaly. Napadají mě dramatická, děsivá slova Charlese Péguyho v jeho knize *Etika bez kompromisu*: „Že kněží nevěří ničemu, že už nevěří, to se dnes běžně říká. Je to všeobecně přijímané tvrzení a nespravedlivé bohužel jen u některých. Říkají: „To je bída dnešní doby. Žádná bída doby neexistuje. Existuje bída kněží. Každá doba náleží Bohu. Všichni kněží mu bohužel nepatří. Obrovská odpovědnost, která na nich spočívá, člověka děsí; a kněží jsou možná jediní, kdo budou muset snést skutečnost, že mají účast na odpovědnosti nejvyšší. Hle, co nechtějí vidět. [...] To není tajemstvím pro nikoho a v samotné nauce už není možno skrývat leda snad ve výuce v seminářích -, že veškeré toto odkřesťanstění, každé odkřesťanstění pochází od kněžstva. Všechno odumírání kmene, vysychání duchovní obce nijak nepochází od laiků, ale výhradně od kněží.“ Péguy uzavírá: „Chtějí způsobit pokrok křesťanství. Ať se mají na pozoru, jen ať si dají pozor. Chtějí způsobit pokrok křesťanství, který by je mohl přijít velice, velice drahο. Křesťanství není vůbec, není ani trochu pokrokovým náboženstvím, ani (možná ještě méně, je-li to možné) náboženstvím pokroku. Je náboženstvím spásy.“

Jsou to tvrdá, neúprosná, provokativní slova řečená v nadsázce. Snad se spisovatel takto vyjadřuje, protože v nás chce probudit pastýřskou odpovědnost. Laici očekávají od kněží, že jim budou jasně, pevně a s otcovskou péčí sdělovat nikoli své názory, ale Boží nauku. Očekávají od nás, že budeme „vzorem svému stádcí“ (1 Petr 5,3) a že budeme dbát na celé stáde, nad nímž nás Duch svatý ustanovil za představené, abychom spravovali Boží Církev, kterou vykoupil krví vlastního Syna (Sk 20,28).

Jestliže slábné víra kněží, vzniká jakoby zatmění: svět je ponořen v temnotě.

Už v roce 1914 si papež Pius X. stěžoval na ztrátu víry u představitelů Církv: „*Nacházíme se v době, kdy se vítají a velmi snadno přijímají určité představy o smíření víry s moderním duchem, představy, jež vedou mnohem dále, než si myslíme, nejen k oslabení, nýbrž k úplné ztrátě víry. Není neobvyklé setkat se s lidmi, kteří vyjadřují pochybnosti a nejistotu o pravdách víry, a dokonce zatvrzele hlásají zjevné omyly, stokrát odsouzené, a přesto sami sebe přesvědčují, že se nikdy nevzdálili Církvi, protože se kdysi drželi křesťanské praxe. Ach! Kolik námořníků, kolik lodivodů a Bůh nedopustí kolik kapitánů skládá důvěru ve světské novoty a ve lživou vědu této doby, a proto nedoplují do přístavu a ztroskotají!*“

Tato slova můžeme vztáhnout i na naši dobu. Někteří klerici projevují zalíbení v těch nejspornějších teologických myšlenkách. Pohrdají vírou maličkých a prostých. Ve jménu naprosto akademické teologie relativizují samotné jádro Zjevení. Člověk se musí ptát, jestli v tom není spíš druh intelektuálního snobství než upřímné hledání Boha. Stává se, že se nedělní kázání mění v okamžik destrukce pravd víry. Jde o velmi vážné zneužití autority, které papež František neustále kritizuje. Kněz nemůže své autority nad

Božím lidem využívat k vykládání svých osobních představ. Jeho slova mu nepatří! Jsou jen ozvěnou Slova věčného.

K tomuto tématu mě napadají přísná a znepokojivá slova Hanse Urse von Balthasara, který se odvážil napsat, že zmatek v Církvi má původ v kázání „zesvětštělého a světáckého kněžstva (včetně značného počtu řeholníků)“.

Teatrální vystupování každopádně neodpovídalo jasné představě „zasvěceného muže, to znamená muže uchváceného a osvětleného Duchem svatým, na něhož by se laik rád obracel a držel se ho jako průvodce na cestě k Bohu. Pro laika kněz je a zůstane člověkem, který ztělesňuje skrytou podstatu Církve, Kristovy požadavky v Evangelium, je vnímatelným otiskem, který podle svatého Pavla ztělesňuje typ, vzor, podle něhož se lidé mohou orientovat.“

Někteří kněží dnes tedy přejímají roli sociálních prostředníků, která jim nenáleží?

Kněz má trojí poslání: posvěcovat, hlásat Evangelium a vést Boží lid.

Především je strážcem Božích tajemství. Na prvním místě je pověřen slavením velikonočního tajemství, Eucharistie, a smiřováním hříšníků s Bohem ve svátosti pokání. Tyto služby nemohou být nikdy delegovány na laika. K tomu, aby člověk mohl jednat „v osobě Krista-Hlavy“ musí přijmout svátostné kněžské svěcení. Stejně jako Ježíš musí ztělesňovat Boží Přítomnost, která má obracet, uzdravovat a zachraňovat duše.

Dále má povinnost hlásat radostnou zvěst Evangelia, to znamená vést lidi k poznání Ježíše Krista a usilovat o to, aby zatoužili po opravdovém důvěrném vztahu k Němu. Musí rovněž bdít nad tím, aby víra zůstávala autentická, aby neslábla, aby se nezměnila ani neustrnula. Jeho posláním je pracovat na tom, aby se ze všech křesťanů stávali učedníci a misionáři ochotní zemřít za Krista a jeho Evangelium. Náleží mu úkol poskytovat hutnou duchovní stravu upevňující víru a vnitřní život.

Konečně je kněz vůdcem a pastýřem. Má budovat a udržovat křesťanské společenství v obci, která mu je svěřena. V synovském spojení s Petrovým nástupcem a se svým biskupem odpovídá kněz za vedení Božího lidu na území obce, v níž ho Duch svatý ustanovil. (R.Sarah, Den se již nachýlil)

+++

RABINDRANATH THÁKUR Vynesl jsem svou hliněnou lampu z domu a volal: "Pojďte, děti, posvítím vám na cestu!"

Noc byla ještě temná, když jsem se vracel, zanecháváje cestu jejímu mlčení a běduje: "Posviť mi, Ohni, neboť moje hliněná lampa leží v prachu rozbita!" Rabindranath Thákur - Česání ovoce XXI, Olomouc 1995 Votobia,

+++

SESTRA MÁ - ŽIVOT...

SESTRA MÁ - ŽIVOT, A DNES V ZÁPLAVĚ

SE JARNÍM DEŠTĚM DO VŠECH ROZSTŘÍKLA,
 VŠAK LIDÉ S PŘÍVĚSKY, NADUTÍ VTIŘAVĚ,
 TĚ UŠTKNOU ZDVOŘILE, JAK V OVSE ZMĚNE ZLÁ.
 STÁŘÍ, TO NA VŠECKO MÁ SVOJE ZÁKONY.
 TY OVŠEM SMĚŠNÝ JSI JIM S MYŠLENKOU TOU
 SVOU,
 ŽE V BOUŘI MODRÉ JSOU OČI I ZÁHONY
 A VLHKOU REZEDOU ŽE VONÍ HORIZONT.
 V MÁJOVÝ DEN KDYŽ V KUPÉ JÍZDNÍ ŘÁD
 V LOKÁLCE KAMYŠENSKÉ PŘEVRAČÍŠ,
 ŽE GRANDIOSNĚJŠÍ JE SVATÝCH PÍSEM SNAD
 A ČERNÝCH SEADEL, JEŽ PLNA PRACHU ZŘÍŠ.
 ZATÍM CO STÁLE ŘVE TA BRZDA ŠTĚKAVÁ
 NA KLIDNÉ SEDLÁKY VE VÍNĚ ODLEHLÉM,
 Z POLŠTÁŘŮ VZHLIŽEJÍ, ZDA STANICE TO MÁ,
 A SLUNCE V ZÁPADU MĚ PLNÍ SOUCITEM.
 DO TŘETÍ ZAŠPLÍCHAV, ZVONEČEK ODDPLOUVÁ
 VE STÁLÝCH OMLUVÁCH: LITUJI, JEŠTĚ NE.
 A DOUTNANÍCÍ NOC SE V STORÁCH NADOUVÁ
 A STEP SE ROZDOUVÁ OD SCHŮDKŮ KE HVĚZDĚ.
 ZACHVÍVAJICE SE, TAM SLADCE DŘÍMOU VŠAK
 A FATAMORGANDU MÁ MILÁ TIŠE SPÍ,
 CO SRDCE, PLESKAJÍC SE PLOŠINOU JAK VRAK,
 ZE DVÍŘEK VAGONU SE SYDE DO STEPÍ.
 BORIS PASTERNAK

+++

PROFILY SVĀTOSTI

JIRÍ MARIA VESELÝ OP – HRDINA PROTINACISTICKÉHO ODBOJE

Jak můžu věřit výkladu toho, co bylo ve středověku, když mi už teď historici vykládají události, které jsem zažil, úplně jinak.

Stále nutno připomínat, že každé století má svůj temný středověk. Zdá se, že 21. století tímto středověkem začalo. V temných podmínkách daných totalitních režimů by se očekávalo jasné vyniknutí inteligence, především křesťanského duchovenstva, zejména jeho vyšších veličin. Jsme svědky zklamání mnohých kvůli velké zradě mnohé inteligence a zejména církevních

veličin při této historické zkoušce. Jen málokterý evropský národ má tak skvělé kněze jako je ctih. Otec Marián Kuffa, který dovede spojit duchovní záběr s péčí o chudé a trpící a s mocným národním a vlasteneckým zaujetím. Naproti tomu v českých zemích se rozlil stín kolaborantství Josefa Plojgara na přední církevní veličiny od těch usazených až po ty odpadlé. Přezdívky *vlk v beránčím rouchu* u těch zodpovědných se ukázaly přílehlavými.

Ani v nacistickém Německu by si Hitler netroufl odvést z okupované země hlavní církevní, státní a národní symboly. Heydrich si prý snad nasadil svatováclavskou korunu na hlavu, ale neodvezl ji, ačkoli kradl kdeco. Tím spíš doléhá stín vlastizrady na přední církevní veličiny svatokrádežným vyvezením říšského kříže otce vlasti Karla IV. Někdo namítne: Ale vždyť dnes nikdo neumírá v koncentráku ani v gulagu. Opravdu ne? A co oběti biologických pokusů? Je třeba znovu a znovu odhalovat světu, že křesťanský duchovní má větší poslání, než jen mávat bibli a katechismem. Má také vést svěřený Boží lid a pečovat o všechny trpící, chudé a pronásledované.

Otec J.M. Veselý OP je jednou postav, která ukazuje těsnost spojení víry a sledování znamení času a obětavého odpovídání na tato znamení. Je příznačné, že i v době tzv. svobody po roce 1989 zůstávala jeho protinacistická působnost jaksi stranou, ne-li utajována,

ba spíše zesměšňována. Opakuji tzv. svobody, protože ani otec Tomáš Bahounek OP se v nových poměrech /po sametové revoluci/ necítil docela bezpečně, takže různé knihy vydával díky přátelům stále pod pseudonymem...

Úměrně s neúspěchy německých armád na všech evropských bojištích rostlo za II. světové války hnutí odporu proti nacistické hrůzovládě v obsazených zemích. Obě tyto skutečnosti zvyšovaly nejen nervositu dočasných protektorů, ale stupňovaly i ostražitost celého aparátu německé bezpečnostní služby a tajné státní policie.

Za této situace byla přítomnost bývalého vládního vojska na území Čech a Moravy na jaře 1944 vedoucím německým místům nevhod. Zjištění spolupráce české ozbrojené složky s ilegálním hnutím generála Luži rozhodlo o jejím osudu.

TEN BOJ NENÍ FÉROVEJ! NEPŘÍTEL MÁ DEJT VŽDYTKY SLABŠÍ NEŽ MY!

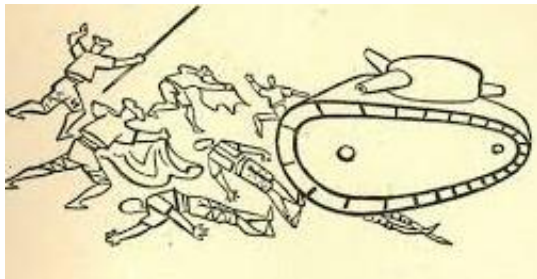
Rozkazem zmocněnce Wehrmachtu v Praze (WBv a Bfh. Abt. z. b. v. Nr. 136/1944 G) ze dne 8. května 1944 bylo nařízeno odsunout vládní vojsko z území t. zv. protektorátu do severní Itálie...

Denním dobrodincem byl mnich řádu dominikánů dr Jiří Maria Veselý OP, profesor slavistiky na katolické universitě v Miláně. Při jedné ze svých návštěv sešel se s podplukovníkem MUDr Bl. Spidlou, přednostou zdravotní služby zasazeného vládního vojska, který se v rozhovoru zmínil, že z Prahy nepřichází příslibený duchovní, kterého by bylo nutně zapotřebí.

Dr Veselý se nabídl, že by tuto službu rád vykonával...Pplk. Eminger přivítal nabídku s radostí a k projednání podrobností se uchýlili s dr Veselým do polozbořeného dominikánského kláštera St. Maria delle Grazie, kde měl kněz svoji celu. Když se dohovořili a probrali možnosti ilegální práce, svěřil pplk. Eminger Otci Veselému instrukce »Narevu«. Spojení k dru Kopeckému do Švýcar i k italským partyzánům bylo domluveno.

Funkce smluvního duchovního byla vítanou příležitostí získat dr Veselému přístup ke všem praporům vlád, vojska. V následujících dnech byl návrh u ZGI projednán a schválen...

/J.M.Veselý OP, F.Staudek, Čs.odboj v Itálii 1944-45, 1.část, Olomouc 1948 Krystal/

Činnost byla pestrá. Pomáhalo se našim příslušníkům prchat před gestapem, podporovali se naši chudí krajané a později se tato podpurná činnost rozšířila na všechny Slovany. ...

Odbojová akce u vládního vojska měla několik přesných cílů.

1. Upozornit okamžitě italské vlastence v horách i v rovinách, že naši vojáci nejsou Němci ani Bulhaři ani Maďaři, jak se říkalo, a že chceme Italům bratrsky pomoci v boji proti fašismu a nacismu. Italští partyzáni nás neznali a stříleli naše lidi. Spojení s nimi bylo navázáno, uzavřena dohoda o neútočení a o úspěšné spolupráci. Otvírala se Italům muniční skladiště, transportoval se sanitní materiál, vyhazovaly se německé vlaky, zatarasovaly se tunely, poškozovaly se mosty, sabotovala se práce atd.

2. Dosáhnout spojení s čs. vládou v Londýně. To se podařilo pomocí nynějšího čs. vyslance ve Švýcarsku dr Jar. Kopeckého...

3. Spojit se s útvaru maršála Tita. V tomto smyslu jsme měli styk s jeho IX. armádním sborem v Istrii (Terst a Rjeka) prostřednictvím jihoslovanské odbojové jednotky v Miláně, italského partyzánského velitelství v Padově (Bareggi a františkáni) a konečně přes naše vlastní kurýry (četař Fr. Boháč)

4. Po odzbrojení býv. vládního vojska za jeho neskrývané vlastenecké smýšlení a jednání, čs. odboj pracoval hlavně zpravodajsky pro spojeneckou armádu, již zasílal hlášení o stavu cest a přesunů, o rozmístění Němců a fašistů,

o našich přesunech, aby chom nebyli bombardováni, prostřednictvím dvou tajných italských partyzánských vysílaček...

5. Vládní vojsko zlomilo v Itálii fašistickou propagandu, která Čechy líčila jako analfabety, anarchisty, bezbožníky a násilníky. Kdekoliv byl vládní voják, tam jsou dnes v Itálii jen přátelé našeho národa, kteří rozšiřují dále kolem sebe lásku a úctu k malému, avšak slušnému, vzdělanému a ukázněnému národu ve středu Evropy...

6. Čs. vojenskou missi pro středomoří, sídlem v Římě jsme upozornili o svém rozmístění zvláštním kurýrem, a žádali ji o pomoc... Už v září 1944 byla o nás čs. misse informována i od čs. vlády z Londýna... /Tamtéž, úvod/

Němci zakročují:

Zprávy o mizení vládních vojáků v horách, přiváděly německý spojovací štáb z počáteční nedůvěry k otevřenému běsnění a nenávisti.

Dne 26. června 1944 vydal zmocněnec Wehrmachtu v Praze tajný rozkaz, který byl zvláštním kurýrem doručen do Itálie a zněl:

Úkoly vládního vojska, zasazeného v Itálii, vyžadují nejpřísnější plnění povinností a kázně. Vzdálení se od své jednotky a tím porušení přísahy je u každého vojáka nejhanebnějším prohřeškem proti uvedeným požadavkům. Žádný zákrok není dost tvrdý, má-li být trestán takový zločin.

Proto oznamuji:

1. každý voják vládního vojska, který zlovolně opustí svou jednotku (zběhnutí, deserce), bude potrestán smrtí:

2. proti rodinným příslušníkům těchto vojáků bude zakročeno tak, že budou především dodáni do koncentračního tábora...

Podepsán Schaal, generál pancéřových vojsk.

Touto surovou hrozbou o stíhání rodin zběhů, měli být příslušníci vládního vojska zastrašeni. Účinek se však nedostavil. Do 10. července 1944 mělo vládní

vojsko již 15 důstojníků a 538 mužů-zběhů. Počet později vzrostl na 800.

Německý spojovací a stíhání příslušníků rodin »odvlečených«. Situaci zachránil plukovník Dr Šlapák, právní poradce ZGI v Chiari tím, že se nabídl soudu k provedení šetření na místě přepadů, kam se německým justičním důstojníkům ze strachu před partyzány nechtělo. Setření

Jako zkušený velitel vás mohu uklidnit, že nepřítel je ještě daleko.

plukovníka Dr Slapáka potvrdilo hlášení velitelů praporů, že ve všech případech šlo o násilné odvěčení, a že stopy boje dokazují, jak tvrdošíjně vládní vojáci bojovali. Soud vzal zprávu na vědomí s velkou nedůvěrou, ale katastrofa byla zažehnána.

Rodinám zběhů mohly být vypláceny zaopatřovací platy...

Po celou dobu pobytu v Itálii bylo vládní vojsko umístováno Němci na místech, jež byla nejvíce bombardována. Těmito místy byly hlavně přechody přes řeky a želez, tratě. Byly tu značné ztráty...

Přílišný počet »odvěčených« pohnul Němce k přesunutí západních praporů do Milána a okolí...

V novém prostoru nebylo spojení s italskými vlastenci. Páter Dr Veselý uklidňoval české vojáky, že londýnská vláda byla o situaci informována a je nutno vyčkat jejich instrukcí...

Tímto způsobem tedy odpověděl český voják na nacistické výzvy k větším výkonům pro Říši. Tak projevíli své pohrdání trestem smrti a koncentračními tábory i smrtí samou...

Schůzky s partyzány konaly se též v cele dr Veselého v polozbořeném klášteře dominikánů při kostele Santa Maria Delle Grazie...

18. července 1944: Viděli jsme, jak v určitém měřítku přebíhají vojáci stále. Naši snahou však byla akce

Pane maršále, hlásím sestřelení pěti letadel... tři nepřátelská, dvě vlastní...

hromadná. Pro tu bylo nutné, abychom navázali přímé styky mezi vládním vojskem samotným a velitelstvím italských partyzánů. Italští partyzáni vyslali jako mluvčího prof. dra Franceschiniho, kolegu prof. Veselého z university. Schůzka byla na katolické universitě ve sborovně... Účastnili se jí dr Franceschini, dr Veselý a dr Staudek. Češi nabízeli spolupráci a zároveň žádali od ital. partyzánů:

1. zastavení nepřátelských útoků na naše jednotky,
2. vyrozumění obyvatelstva, že vládní vojsko spolupracuje s italským osvobozeneckým hnutím,
3. předběžné vyrozumění našich jednotek při jakékoliv partyzánské akci proti našim stanovištím, aby nám ne-působili ztráty a my jim mohli pomoci...

Jak informovat prapory ? Nebylo spojení vlakem, nebylo aut. Veškerá tíha ležela na vojenském duchovním P. dr Veselém a MUDr Staudkovi. Ale i obsah promluv při bohoslužbách byl již zaznamenáván u německého spojovacího

štábu v Chiari, odkudž byl špkt. Hniličkou dr Veselý varován, že bude asi brzy zatčen...

Mluvcím čs. národního hnutí byl jmenován dr Jiří Maria Veselý O. P...

31. srpna 1944: Po dlouhé době přichází zase rtm. Ungr k dr.Veselému. Přijíždí z Chiari, odkud špkt. Hnilička po něm vzkazuje, že sice Gestapo zkoumá činnost dr Veselého, avšak, že pravděpodobně nebude zatčen, nýbrž že asi bude opět přijat k vládnímu vojsku — na zákrok z Prahy (pplk. Eminger). Každý krok dra Veselého prý jest nyní pozorován a jeho kázání jsou ku podivu téměř v doslovném znění u německého styčného štábu v Chiari a některé výroky jsou tam červeně podtrženy...

2. září 1944: Franceschini předává dále dr Veselému dopis pro univ. prof. Meneghettiho, velitele italských partyzánů v Padově,, kam má dr Veselý odjeti vyjednat s tamními vlastenci konkrétně přechody...

Proto dostává dr Veselý na cestu v případě střetnutí s partyzány »ochranný« list od velitele lombardských partyzánů — Maurizia, později dočasně předsedy italské vlády Ferrucia Parriho,...

Meneghetti byl proti tomu, aby v jeho oblasti naši přebíhali do hor...Po rozmluvě s Meneghettim nedoporučoval dr Veselý naším vojákům přecházet v této oblasti k partyzánům. Tragický osud většiny našich lidí, kteří této rady neuposlechli, ukázal, že to Meneghetti s námi myslel dobře.

Těmito radami chtěl dr Veselý uchránit naše lidi před-časných a zbytečných ztrát na životech. Bohužel, bylo toho později zneužito k pomluvám, že dr Veselý je zásadně proti přebíhání k partyzánům...pokr.

/J.M.Veselý OP, F.Staudek, Čs.odboj v Itálii 1944-45, 2.část, Olomouc 1948 Krystal/

+++

KOTRMELCE UMĚLÉ INTELIGENCE

Intelligence podle slova *intus* (lat.) znamená pronikat dovnitř. Zploštělé moderní pojetí však bere inteligenci jako vlastnost rychle se přizpůsobovat novým podmínkám. Podle rychlosti se pak stanoví inteligenční koeficient. Vcelku lze říci, že umělá inteligence /UI/, čili člověkem technicky vestavěná pohotovost přizpůsobovat se změněným podmínkám, znamená napodobeninu nižší úrovně myšlení, totiž přemítavého a usuzujícího myšlení, nikdy však vyšší úrovně myšlení rozjímavého.

Jak vzniká umělá inteligence? Člověk vytváří elektronický model lidského mozku. Vzniknou signály, kterými se určí nějaké změny, ty se převedou na

A TEN PES TAM PORÁD NĚKDE HEKÁ...

modely neuronů a vznikne nová věc. Pokud propojíme další napodobeniny neuronů vznikne proces strojového učení.

Existuje více typů umělé inteligence. Můžeme ji rozdělit hlavně na úzkou UI a obecnou UI.

Úzká UI, má vlastnost dosáhnout úzce vymezeného cíle. Hrát šachy, plánovat cestu, řídit automobil, přeložit text na základě poznávacích lidských

schopností. Systém si osvojí nějaké funkce. Cíl nedokáže splnit jedině v případě, když nejsou funkce nastaveny předem na rozdíl od obecné UI.

Obecná UI - je použitelná ve skutečném světě. Dosahuje libovolně stanoveného cíle. Dokáže to díky samoučení se, tozn. že se naučí jednu věc, kterou z části může použít pro plnění dalšího jiného úkolu. (Zorjana

Mojsevyč, Umělá inteligence jako možná

Pořád mám studentům co nabídnout. Lekce z proplování životem, klíčování, individualismus, sebestřednost...

hrozba lidstvu, Praha 2020 Vysoká škola regionálního rozvoje a Bankovní institut – AMBIS)

UI převyšuje inteligenci lidskou rychlostí, rozsahem, dosahem apod., ale nikoli původností myšlení, která vlastní právě člověku jako Božímu obrazu, stále otevřenému inspiraci Duchem Svátým. Není-li UI zapojena do služeb evangelia, nutně se stává protilidským prostředkem antikrista k uvržení lidstva do digitální klece.

Může robot myslet jako člověk?

Nemůže. Robot pouze napodobuje lidské myšlení v jeho srovnávací, přemítavé a usuzující činnosti. Postrádá však nesmrtelnou duchovou duši, proto není schopen myšlení.

I když je robot s umělou inteligencí vybaven od člověka vlastností učit se a zdokonalovat napodobeniny myšlenkových postupů, přesto nikdy nemůže dosáhnout samostatného myšlení. Učení UI se pak pojímá jako posilování – cvičení různých spojů, napodobující vztahy lidských neuronů.

Zkušebními a srovnávacími postupy poznávání není možno přesně určit rozdíl mezi lidským myšlením a napodobeninou lidského myšlení u technicky vyspělé umělé inteligence.

Zkouška pomocí Turingova testu spočívá v tom, aby člověk rozpoznal během sdílení rozhovorem, zda je s ním ve spojení stroj nebo člověk. Test je časově omezený. Cílem je přesvědčit co nejvíce dotazovaných lidí o tom, že s nimi je ve spojení člověk a ne stroj. Spojení probíhá pomocí otázek, které položí

člověk osobě či stroji na druhé straně obrazovky. Pokud alespoň 30 %

respondentů řekne, že s ním je ve spojení člověk, tak robot projde testem.

Takto uspěl robot Eugen Goostman, který se vydával za 13letého chlapce. Přesvědčil 33% lidí, že je podle odpovědi na otázky člověk! Tím dokázal omezenost Turingova testu.

Základem robotu je kostra. Pro ni se využívají pevné materiály jako lehké kovy a slitiny a různé druhy plastů. Zároveň zde musí být nosné

části, jako podvozky a mechanické ruce.

Další částí jsou napodobeniny svalů. Tím se rozumí pohony, elektrické - pro rotační pohyby, pneumatické - pro přímočaré pohyby, hydraulické - pro velkou sílu a přesnost.

Další část jsou senzory napodobující smysly. Díky nim je robot schopen vnímat a reagovat na okolí. Mezi senzory pro zvuk, světlo a obraz, polohu, otáčky a rychlost; magnetické pole, teplota a další.

Hlavní částí je počítač, který napodobuje mozek.

Základní algoritmy: Algoritmy jsou návody čili přesné postupy pro vyřešení určité úlohy. Úkolem algoritmů je rozřadit data dle vymezeného pořadí. Skládají se z množství příkazů napsaných v některém programovacím jazyku.

Humanoid je technické zařízení s lidskou podobou. Navenek mívá stejné rysy jako člověk - dvě nohy, ruce, pět prstů na každé končetině. Tvůrcem jednoho známého robota-humanoida Sophie je Dr. David Hanson, který tvrdí, že robotka byla zkonstruovaná proto, aby mohla sloužit lidem, bavit je, pomáhat dětem a seniorům.

Kyborg je technická napodobenina člověka. V dnešní době už mechanická záměna orgánů a dalších částí těla není ničím novým. Nejlépe jdou vyměnit končetiny. Takový biorobot obsahuje též různé organické části lidského těla vytvořené z příslušných tkání, jako kostní, svalové, kožní a jiné, nebo též celé orgány transplantované z lidského těla, získávané od obětí nehod a válek.

Otázka, zda může UI ohrožovat lidstvo, je zásadní. Jako každý technický prostředek může být použit k dobrému nebo špatnému jednání. V kybernetizovaném světě se ziskuchtiví lidé soustavně snaží zneužít nejpokročilejší techniky, k níž patří právě UI, proti lidstvu.

Účinnou duchovní obranou proti zneužívání UI vůči člověku je modlitba, zejména modlitba svatého růžence, a zejména slavné zaslíbení člověka, rodiny, národa a celého lidstva Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. TB

+++

BÝT SLAVNÝ NENÍ HEZKÉ

BÝT SLAVNÝ NENÍ HEZKÉ.
NENÍ TO TO, CO TĚ ZVEDNE.
NENÍ TŘEBA ARCHIVOVAT
PROTŘEPEJTE NAD RUKOPISY.

A PONOŘIT SE DO NEZNÁMA
A SCHOVEJTE V NĚM SVÉ KROKY
JAK SE OBLAST SKRÝVÁ V MLZE,
KDYŽ V TOM NIC NEVIDÍŠ.

CÍLEM KREATIVITY JE SEBEDAROVÁNÍ,
ŽÁDNÝ HUMBUK, ŽÁDNÝ ÚSPĚCH.
JE TO OSTUDNÉ, NIC TO NEZNAMENÁ
BUĎ DODOBENSTVÍM NA RTECH VŠECH.

OSTATNÍ NA STOPĚ
PŮJDUU TVOU CESTOU ROZPĚTÍ DO ROZPĚTÍ,
ALE PORÁŽKA Z VÍTĚZSTVÍ
NEMUSÍTE BÝT JINÍ.

ALE MUSÍME ŽÍT BEZ PODVODU,
TAK ŽIJ TAK, ABYS NAKONEC
PŘITAHUJTE LÁSKU K VESMÍRU
SLYŠTE VOLÁNÍ BUDOUCNOSTI.

A NEDLUŽÍM JEDINÝ PLÁTEK
NECOUVEJTE ZE SVÉ TVÁŘE
ALE BÝT ŽIVÝ, ŽIVÝ A JEDINÝ,
ŽIVÝ A JEN DO KONCE.

A NECHAT MEZERY
V OSUDU, NE MEZI PAPIRY,
MÍSTA A KAPITOLY CELÉHO ŽIVOTA
PODTRŽENÍ NA OKRAJÍCH.

NESPI, NESPI, UMĚLCI
NEPoddávejte se SPÁNKU.
JSTE RUKOJMÍM VĚČNOSTI
ČAS JE VĚZEŇ.

Boris Pasternak

+++

ÚLOHA KŘEŠŤANŮ NA VEŘEJNOSTI

Kardinál Sarah říká: Především musejí budovat hráz proti totalitní svévoli, která se zbavuje přirozeného zákona. Musejí to dělat ve jménu svého svědomí. Vždyť právě do svědomí Stvořitel tento objektivní řád vepsal. Oddělovat od sebe křesťana najedná straně a občana na straně druhé je nesprávné a škodlivé.

Křesťané se tedy musejí „stavět za schopnost člověka poznávat pravdu jako omezení každé moci,“ abychom si vypůjčili slova Benedikta XVI. z knihy Hodnoty pro dobu krize.

Pravda je skutečně ochranou proti pokušení neomezené moci. Musíme se zastávat zároveň schopnosti člověka k této pravdě dospět i jeho práva ji

svobodně hledat, dokud ji nenalezne. Tento objektivní přirozený řád, který křesťané musejí hájit, patří všem lidem. K tomu, abychom ho poznali, není nutné vyznávat křesťanskou víru. Je přístupný všem lidem dobré vůle. Křesťané se nemusejí zdráhat ho prosazovat. Mají hovořit bez bázně, protože nejednají jménem jedné strany proti druhé. Jsou svědky pravdy, obránci lidské přirozenosti. Pro svědectví o této pravdě však musejí být připraveni trpět a umírat.

Jsou křesťané někdy povoláni k tomu, aby kladli odpor politické autoritě?

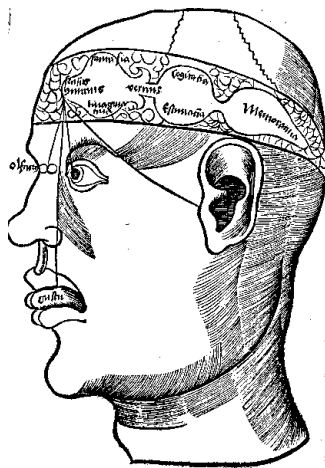
Často jsou povoláni k duchovnímu odporu. Tváří v tvář státu, který vyžaduje spolupráci se zlem nebo zlo vnucuje, jsou křesťané jménem svého svědomí povoláni i k mučednictví, vrcholu křesťanského politického svědectví. „Nad nespravedlností nelze koneckonců zvítězit jinak než utrpením, dobrovolným utrpením těch, kdo zůstávají věrni svému svědomí a jsou tak svým utrpením a celou svou existencí skutečnými svědky konce každé moci,“ napsal kardinál Ratzinger v knize *Církev, ekumenismus a politika*. Především je nutno nenechat se koupit nebo zkorumpovat penězi. Kristus a apoštolově neměli k uskutečnění svého poslání vůbec žádné prostředky. Mnozí se domnívají, že peníze přispívají k poslání Církve a napomáhají mu. Kéž by otevřeli oči a podívali se na církve na Západě, které žijí v nadbytku. Vzkvétaly více a byly misijnější, horlivější, věrnější a dynamičtější ve svědectví evangeliu, když byly nesený vírou v Ježíše Krista a chudší na finanční prostředky. Pokud upřednostňujeme a zdůrazňujeme materiální prostředky, Církev tím dusíme...

Duchovní odpor je nejlepší službou, jakou křesťané mohou poskytnout politické společnosti. Jsem přesvědčen, že v lidské společnosti bude křesťan vždycky více či méně disidentem. Občas ho zavřou do vězení, aby ho umlčeli. Častěji budou jeho slovo znevažovat pomocí snášenlivého zastírání či mediálního stíhání. (Robert kardinál Sarah, Den se již nachýlil)

+++

ODPOVĚĎ

MÁ STARÁ HLAVO,
DNES UŽ MILUJEM
JEN TICHOU SAMOTU.
TA SRDCE NEZVICHŘÍ,
RAN BALZÁM CHLADNÝ.
DOMOVA LESY,
CÍLI NEJDRAŽŠÍ!
JDE VÍTR Z BOROVIC,
MÉ STUŽKY ROZPLĚTÁ
A ODNÁŠÍ.

NA HORÁCH MĚSÍC,
LOUTNA TIŠE ZNÍ.
ŽIVOTA MOUDROST?
PÍSEŇ RYBÁKA
ZPÍVANÁ Z DÁLKY
PŘES VOD BEZMEZÍ.
WANG WEI

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

VNITŘNÍ MODLITBA A JEJÍ STUPNĚ

Vrchol duchovního života je v lásce, kterou Bůh vlévá do duše. Láskou si přetváří duši, takže se podílí nejenom posvěcující milostí na kosmickém řádu světa, nýbrž také na životě Božím. Tak si Bůh vytváří v duši, aby jej milovala Jeho láskou, aby duše žila Jeho životem, aby o ní platilo posléze ono veliké Pavlovo: Žij, ale nežij už já, nýbrž žije ve mně Kristus. Tato láska sama je vnímavá, zvědavá, jasnozřivá. Má své poznávání okoušením, ale nikoli tak, že by se člověk přímo dotýkal samého Boha v jeho podstatě, nýbrž aby jej v jeho podstatě skoro okoušel. Jde o poznání téměř zkušenostní, z určité sladkosti lásky. Jistým spřízněním či spojením s Bohem. Toto souznění či spříznění nastává láskou, jež nás spojuje s Bohem podle onoho: Kdo přilne k Bohu, stává se s ním jednoho ducha.

Víme, jak si Bůh očišťuje tuto lásku. Očišťuje si ji neobyčejně pečlivě a naléhavě právě proto, že je taková důležitost této lásky, když v ní je podstata naší dokonalosti na zemi. Rozum se však snaží to, co jí láska podává, také pronikat po svém. Láska ostatně nezatouží po nepoznaném. Má-li se rozletět duše láskou tak naprosto, tedy je třeba, aby i poznání bylo Bohem povzneseno, naplněno, podobně jako láska. Ostatně když láska umdlévá slastí, rozum se snaží nějak to, co láska prožila, přeložit do své mluvy. Proto těžko odloučit od sebe obě schopnosti a postavit mystické zážitky jen do jedné schopnosti. Obě naše nejvyšší schopnosti jsou nerozlučně spojeny a navzájem si předávají své zkušenosti.

Když si Bůh očistil nadpřirozenou lásku v člověku, když duše se ve své lásce nechává nést Bohem, nechává Boha chtít cokoliv a činit cokoliv se sebou, odpovídat na všechno Mariiným *At' se mi stane*, když tedy je takto duše láskou spojena s Bohem, neboť láska je jednotící, nastává vrchol duchovního života, spojení přetvářející duši. Nežli ale vystoupíme na tento vrcholek, nebude škodit přehlédnout ještě jednou stupně vnitřní modlitby.

Vnitřní modlitba je především důvěrná rozmluva Božího dítěte se svým Otcem, rozmluva důvěryplná, oddaná, otevírající se bez přemítavého uvažování a s očekáváním. Člověk může takto důvěrně rozmlouvat s Bohem, ježto Bůh přebývá posvěcující milostí v člověku jako ve svém příbytku. Je v něm milostí

zabydlen. Není pak v něm nečinně. Není v něm jako neznámý cizinec. Je v člověku právě jako přítel u miláčka, jako otec u svého dítěte, jako miláček u své milenky, je v člověku jako ve svém svatostánku. Proto také čeká od člověka, že ani člověk nebude se k němu chovat cize, ale že se k němu něžně přivine, že s ním bude důvěrně sdílet, že s ním bude jednat, s ním intimně důvěryplně rozmlouvat.

Onou posvěcující milostí jsme se stali totiž účastníky Boží nadpřirozenosti. Z toho plyne také účast na božském životě. Uskutečňuje se nadpřirozenými ctnostmi božskými, vírou, nadějí a láskou. Jimi poznáváme a milujeme Boha podobně, jako on sebe poznává, poznáváme a milujeme Boha božským poznáním a božským milováním, totiž podílením se na božském poznávání a milování. Vždyť v duši spravedlivého Otec věčně plodí Syna a z Otce a ze Syna věčně vychází Duch Svatý.

HELEJTE, PANE: TADY JSEM ZCHÁTRAL - TADY ZŮSTANU! . .

Jak chcete ještě jinak, totiž v jiné linii poznat dokonaleji Boha nežli vystupňovanou účastí na jeho vlastním poznávání a milování? Toto je tedy ono zkušenostní poznávání Boha, protože tu Bůh sám v nás hlavně

skrže božské ctnosti a dary Ducha svatého působí účast na svém životě. Jaképak ještě jiné okoušení Boha? Čím? Rozumem? Je ve vlitém nazírání, které naroubováno na víru a rozvíjí se dary Ducha svatého v líbezném a důvěrném spočinutí v Boží jistotě. Vůlí? Dar moudrosti přitáhne člověka k Bohu tak, jakožto k vrcholu, že člověk přilne jenom k němu. Pak ho poznává v sobě přítomného, nesmírného, velkého a dobrého. Zakouší tuto lásku Boha k sobě a svou lásku k Bohu. Zakouší oheň a sladkost této lásky. Protože pak Bůh je láska, přibližují se touto zkušeností nejbliže k okoušení Boha.

Proto je mystický život otevřen všem, kteří jsou v posvěcující milosti. Je to jen vyvrcholení života milosti. Jistě je vyšší tento názor na mystiku než stavění mystiky do zcela mimořádného zázračného charismatického zážitku v podstatě duše bez spolupráce rozumu, jen v uchopení vůlí a láskou bez představ a bez tvaru. Neodpovídá to dobře celé skladbě lidského způsobu života, kde jsou tyto

všechny tři schopnosti, rozum, vůle i smyslová dychtivost spojeny, neboť ony tvoří celého člověka. Aby mohl člověk růst v této účasti na Božím životě, potřebuje žít právě vnitřní modlitbou, kterou vrůstá do poznávání a milování Boha z oné vnitřní sourodosti, spřízněnosti s Bohem.

Dobře víme, jak se člověk napřed musí povznášet nad věci smyslové, aby v nich nehledal cíl a smysl a celé štěstí svého života. To je přednostní úkon trpného sebeovládání, aby osvobodil člověka od tíhnutí rozpoutané žádostivosti, která je podporována nevědomostí v rozumu, jenž sám, od sebe neví dost jasně, co je mu k prospěšné, jenž snadno zamění cíle, podobně jako vůle dobře nerozezná, kde je pravé člověkovu dobro. Protože je žádostivost porušená, bouří se proti vedení rozumu i vůle. Bouří se proti rozumu osvícenému vírou a proti posilněné vůli, jakož i proti rozumu, tápajícím svými silami, a vůli, ponechané napospas své vlastní slabosti.

Tak je důležité na začátku naplnit obrazivost, vést smyslovou dychtivost rozumem, naplněným Božími pravdami, a vůlí, zapálenou láskou k dobrům Božím, které tyto pravdy nám ukazují. Proto je důležité na začátku rozjímání. Duch musí nejprve zvolna uvážít, rozvážit, zdůvodnit si pravdy o Bohu a sobě, životě a cíli jeho v tomto Bohu. Musí si napřed rozumem uvědomit, co je náš Bůh, a jaké proto z toho plynou naše závazky vůči němu. Proto je dobré, aby ze začátku rozjímal člověk podle přesné osnovy, která mu umožní hodně si ty pravdy ujasnit, uvědomit je, skoro vstřebat a jimi se naplnit. Proto je také důležité na začátku mít dobré vodítko k rozjímání, dobrou knihu, podávající dobře členěnou, dobře podanou látku. Při této meditativní přípravě pro dar rozjímání lze používat počítače s programem sebevýchovy, který zachovává

přesnou osnovu pravd o Bohu.

Když člověk koná poctivě tuto přípravu, když prožívá všemi schopnostmi svaté pravdy, zjednodušuje se mu pomalu tento styk s Bohem a

Božími pravdami. Od pravd přejde

UJSTĚ VĚLMI LASKAV, PANE . ALE JÁ SI POČÍKÁM , AŽ CO MNĚ NADELE JEŽÍŠEK . . .

člověk zvolna ke středu všech těchto pravd. Meditace se stává brzo žhavou

zjednodušenou zapojenou usebraností, která je přípravou na milost nazírání, v němž Bůh sám poučuje člověka. Tehdy Bůh mluví k člověku a člověk mu naslouchá. Kdo se pokorně a pohotově ponořuje do svatých pravd, toho si Pán povolá a vyneseme výše. Přejde chvíle, kdy Duch svatý, přebývající v nás, převezme naše vedení. Začne v nás působit poznávání a milování Boha takové, jakého bychom nebyli schopni ani s obyčejným působením posvěcující milosti v nás. Bůh nám v tomto stavu vlévá láskyplné poznání sebe, podobně jako jeho poznání sebe je láskyplné a láska pronikající sebe. U některých lidí roste více láska, u jiných opět poznávání. Ale obojí musí růst. Bůh vtahuje si duši dovnitř, dává jí nadpřirozenou usebranost, spočinutí v sobě, spočinutí, které nehledá, nepřemítá, nesrovnává, nýbrž nechává se naplňovat láskou a poznáním. Dokud to Bůh sám nevlévá, není dobré odkládat své přemítavé meditace. V této vlité usebranosti Bůh zastavuje přemítavé, hledající poznání. Duši se stává při veškeré touze i v normálním nervovém stavu obtížné rozbíhat se po pravdách, nic nenačerpá ze slov, která jindy přetékala bohatstvím. Znamení této vlité modlitby usebranosti, soustředěnosti v Božím poznání je, že nyní za několik okamžiků hlouběji pronikneme do pravd a více z nich a o nich poznáme, než dříve za mnohá léta snažení. To je ona nenaucená moudrost prostých, ale Bohu oddaných duší. Další známka: duše hoří vírou a láskou k víře a obětavostí pro víru, její láska je účinná až k hrdinství, velkodušnost tu ukazuje na Boží působení, na působení Boha mimořádně přítomného a působícího v duši. To je ono poznávání účinky lásky. Tato láska vstupuje do duše s nesmírnou sladkostí. Naplňuje duši slastí a radostí.

Svatý Jan od Kříže nazývá tuto nazíravou modlitbu poznáním lásky, poznáním vlité a láskyplné. Svata Terezie popisuje stupně této vnitřní modlitby v *Hradu nitra* v sedmi komnatách. Ukazuje, jak si Bůh postupně poutá lidské schopnosti, aby si je naplnil sebou samým. **Nejprve** je poutána vůle, pak rozum, **posléze** obrazivost a smyslová dychtivost. Je to sice dost popisné, ale i to dost poví, je-li to spojeno s přijetím trpného očišťování a se vzrůstem poznávání a milování Boha. **Třetí** pak známka je vzrůst ve ctnostech a ve vnitřní modlitbě. První stupeň tvoří modlitba klidu. V ní je vázána především vůle. Vůle už úporně nehledá, ale nechává se zaplavovat prožíváním Boží dobroty jako hlavního a ústředního svého předmětu. Duše cítí velikost Boží dobroty, že to nedovede ani vyslovit. Modlitba klidu je přerušována obdobími vyprahlosti a trpnou zkouškou smyslů, aby opravdu jen Bůh, a sice duchovní Boží dobro, Bůh v duchovním prožití, jak je toho hodno, aby byl pro nás hlavním a výlučným dobrem, aby všechno ostatní viděl a oceňoval jenom v něm. Modlitbou klidu, kterou jeden spočine sladce v Bohu jako ve svém středu, je vzrůst ctností, hlavně veliké lásky k Bohu. Duše prožívá nesmírný klid v Bohu, jehož pociťuje jako svého, nesmírně svého, blízko u sebe. Duše je tak vázána Božím působením, že už nechce, vedena Bohem, naplněna Bohem jako dobrem, ničeho, jak to

vyjadřuje česká píseň opravdu mystická: „Když tebe mám, všechno mám, celým světem pohrdám.“

Když je duše pokorná k tomuto spoutání vůle, zajímá Bůh poznání, s pamětí i obrazivostí. Nadchází modlitba druhého stupně: modlitba prostého spojení. Duše už nehledá obrazů a myšlenek o Bohu. Nic ji nevyrušuje. Někdy bývá toto spojení neúplné, že paměť a obrazivost ještě pracují a vyrušují rozum svými vzpomínkami a obrazy. Svátá Terezie uvádí, že si člověk nesmí všimát v tomto stavu ani obrazivosti, ani paměti jako dvou bláznivých ženských. I v tomto stavu si Bůh očišťuje duši. Člověk je napadán, že se staví svatým. Je nechápán i nejbližšími. Vysmívají se mu jako bláznu. Je pronásledován, přátelé ho opouštějí. Úzkosti vnější i vnitřní ho trýzní. Duše se bojí, aby ji Bůh neopustil nebo aby nepropadla klamu. Rozum je tu tak vázán, že nemůže uchopit pravdu. Člověk si připadá tak tupý, jako by bez myšlenky, přesněji bez přemítavého myšlení. Protože si člověk má odvyknout své sebejistotě ve svých vysokých vzletných myšlenkách, aby jeho mysl naplnil teď Bůh sám. Teď duši nikdo nepotěší. Duše se musí spolehnout jen na milosrdenství Boží. Duše poznává svou bídu a vrhá se slepě jen do náručí Boží. Teď se duši dostává takového poznání Boží velikosti v lásce a dobrotě a moudrosti, že někdy smysly prostě nestačí a nastává extáze celková nebo částečná.

Duše je na prahu nejvyšší komnaty, sedmé, na prahu spojení přetvářejícího. Napřed si Bůh ještě očistil nadpřirozenou lásku vyvoleného. Duše se osvobozuje i od jistoty své lásky, od sebezalíbení v této jistotě, někdy se jí zdá, že nemůže konat určité skutky lásky, že vůbec tedy nemá lásky. Tak přichází chvíle, kdy si člověk uvědomuje nesmírnost láskyhodnosti Boží a nesmírnost ubohosti lásky své. Zmírá touhou zemřít láskou a umírá jen proto, že neumírá. Teď jsou všechny schopnosti lidské vtaženy do středu, kde přebývá nejsvětější Trojice. Duše nabývá mystického poznání tohoto tajemství. Duše už nemůže pochybovat o tajemné přítomnosti a životě všech tří božských Osob v sobě. Žije s nimi, obcuje s nimi. Postihuje Boží vnuknutí, že Bůh opravdu v ní je, důvěrně a láskyplně k požívání. Teď vystupují všechny ctnosti k vrcholu hrdinského stupně. Duše dá prostě všechno, nechá Boha prostě působit všechno v sobě.

Duše žije tím, že Bůh je životem jejího života. Duše hoří touhou, aby všechny přesvědčila o sladkosti lásky Boží a všechny přivedla k veliké jeho lásce. Ví ze zkušenosti, jak láskyhodný je Bůh a ráda by všechny získala pro to, aby věrná láska byla milována tak, jak si toho zaslouhuje. Člověk až dosud schoulený v Božím náručí zakouší, jak mu narůstají křídla. Chce jít k duším a také k nim jde. Ani nejpřísnější klausura nezadrží tohoto apoštolského ohně, jímž propuká kontemplace v akci získávající všechny pro kontemplaci. Rozdává z plnosti modlitby, spojené s Bohem, z důvěrného obcování s Bohem poznaným, objatým. Rozdává a musí rozdávat, i kdyby byl jen prostičkou sestrou v klausuře. Najde si cestu, jak svátá Terezie Ježíšková k duším.

To vše vychází ze skutečnosti Boží, tajemné přítomnosti v člověku posvěcující milosti. Že se všem nedostává vyšších stupňů duchovního života, dlužno přičíst tomu, že většina křesťanů staví sebelásku jakéhokoliv druhu proti tomu, aby se Bůh nestal nadobro nejvyšší láskou a vrcholným předmětem našeho rozumu. Odstraňte sebelásku a otevřeli jste cestu k spojení s Bohem.

+++

DALEKO JE MĚSÍC DOMOVA

Z TEMNÉHO MOŘE

VYRŮSTÁ MĚSÍC.

V DALEKÉ ZEMI

TEĎ ROZKVĚTÁ TĚŽ.

LÁSKA SVŮJ TRUCHLÍ

DAREMNÝ SEN --

ČEKÁ NA VZDÁLENÝ VEČER.

ZHASÍNÁM SVĚTLO --

JASNĚJI MĚSÍC

SVÍTÍ V MÉ HOŘE.

NOČNÍ ŠAT OBLÉKÁM --

CHLADNÉ JE JÍNÍ.

RUCE MÉ, RUCE,

KTERAK JSTE PRÁZDNÉ,

ŘÍCI TO VŠECHNO!

SPÁNKU, SEN DEJ MI

O NÁVRATU DOMŮ!

SPÁNKU, SEN NEMŮŽEŠ DÁT:

MÉ TOUŽENÍ STÁLE MĚ BUDÍ.

ČANG TĪDU-LING

+++

RABÍNDRANATH THÁKUR

Úsměv veselí rozjasnil oblohu, když jsi oděl mé srdce v cáry a poslal je na silnici žebrati.

Šlo ode dveří ke dveřím a často, když jeho miska byla téměř plna, bylo oloupeno.

Na sklonku únavného dne přišlo k branám tvého paláce, zdvihajíc svou nebohouskú misku, tys je vzal za ruku a posadil vedle sebe na svůj trůn.

Rabindranath Thákur - Česání ovoce XXX. Olomouc 1995 Votobia,

+++

CESTOU PŘES JEZERA

ZRÁNA JSEM SE VYDAL OD SLUNCEM OZÁŘENÉHO ÚBOČÍ,

SE SLUNCE ŽÁPADU UNDOPOČÍVÁM NA ZASTÍNENÉM ŠTÍTU.
OPUSTIL JSEM LOŽKU, ZAHLEDĚL JSEM SE NA OSTRŮVEK V DÁLCE,
PAK JSEM ODLOŽIL HŮL, PŘIMKL SE K HUSTÝM BOROVCÍM.
ÚZKÁ CESTIČKA - UŽ UŽ SE ZTRÁCÍ V HLOUBI HOR,
OSTRŮVKY V KRUHU - TAKÉ PROBLESKNOU A VZÁPĚTÍ MIZÍ V DÁLCE.
SMĚREM DOLŮ SE DÍVÁM NA VRCHOLKY UROSTLÝCH STROMŮ,
SMĚREM VZHŮRU NASLOUCHÁM DUNĚNÍ VODY V ROZLEHLÉ ROKLI.
TAM KDE SE NAPŘÍČ DOLOŽÍ BALVAN, VODA ROZDĚLÍ SVŮJ TOK,
TAM, KDE LES ZHOUSTNE, DO PĚŠINĚ NEZŮSTANE ANI STOPY.
„TÁNÍ“ A „VZNIK“, CO DOKÁŽÍ PODNÍPIT?
VŠE, CO VYRŮSTÁ A ROSTE, HOUSTNE A ROZKVĚTÁ.
POČÍNAJÍCÍ BAMBUSOVÝ VÝHONEK JEŠTĚ OBALUJE ZELENÁ SLUPKA,
MLADÝ RÁKOS SE JIŽ POKRYL RUDÝMI CHLOUPKY.
RACKOVÉ SI HRAJÍ U JARNÍHO BŘEHU,
VE VLAHÉM VÁNKU SI HRAJÍ BAŽANTI.
DOTÝKÁM-LI SE PROMĚN, MÉ SRDCE SE NIKDY NEPŘESVÍTÍ,
ČÍM VÍC SE DÍVÁM NA SVĚT, TÍM TĚŽŠÍ JSOU MÉ MYŠLENKY.
NELTUJI, ŽE JSEM ODEŠEL DALEKO OD LIDÍ,
POUZE SI STÝSKÁM, ŽE NEMÁM NIKOHO, S KÝM BYCH SDÍLEL SVOU RADOST.
ŽE PUTUJI SÁM, PROTO PROČTĚNĚ NEVZDYCHÁM -
(MÉ) POTĚŠENÍ TU NENÍ - KOMU VYLOŽÍM ŘÁD?

Tu Fu: *Vyhlížení do volné krajiny*

+++

PROFILY SVĀTOSTI

MASMĚDIA - VYPOUKLÉ ZRCADLO KATOLICISMU

Proč se obírat odrážením současných výpadů nepřátel proti Církvi katolické čili obecné, když se dějiny těchto výpadů stále opakují? Stačí se ohlédnout sto let zpátky.

Jakub Deml: Myslím, že od roku 1925 se duch Březinův ničím tak obšrně a silně nezaměstnával jako právě katolicismem, ale kdykoli kritisoval přede mnou katolicismus, věděl, komu to říká. Kdo má uši k slyšení, slyš: Co se říká katolíkovi a básníku, nebo dokonce katolickému knězi, má zajisté docela jiný cíl a smysl než to, co se říká na př. dr. Otakaru Fischerovi a nějakému Hugovi Sonnenscheinovi.

Otokar Březina: Co se katolicismu vytýká, např. fanatism, inkvizice, neřesti, zločiny atd., tyto věci jsou sice, dejme tomu, historicky jisté, ale tyto výtky jsou nespravedlivé, poněvadž jednostranné! Fanatism katolický není o nic horší, než kterýkoli jiný fanatism, na př. luteránský, kalvínský, zwingliánský, židovský, moslemínský! ...Angličtí protestanté vtrhli do Irska a povraždili tam 50.000 katolíků... Zwingli dal upálit svého soupeře, s kterým se neshodoval o víře v Trojici atd...

Co se teď proti katolické Církvi u nás děje a podniká, je tak ničemné a lživé a děje se s takovou vehemencí a v takovém rozsahu, že se musíme bát o svůj národ! Tak se pracuje ve škole, v Sokole, v žurnalistice, ve spolcích, v politických stranách, veřejně i soukromě. Ti lidé na příklad v ústředí sokolském pracují dnes zřejmě na komando svobodných zednářů."

Otokar Březina také řekl: „Ti, co napadají katolicism pro jeho nemravnost, jsou jednak bigotnější než Církev, nepopřávajíce člověku svobody hříchu, a jednak jsou pokrytečtí, poněvadž ve svém vlastním táboře mají té nemravnosti často ne-li více, tedy aspoň zrovna

tolik!...

Tak mi vypravoval O. Březina na obranu těch špatných katolíků, docela podle sv. Matouše v kapitole 7.: „*Nesudte, abyste nebyli souzeni: nebo jakým soudem souditi budete, takovým budete souzeni: a jakou měrou měřiti budete, takovou bude zase vám odměřeno*“ — však ve svých „*Šilencích*“ zastává se Březina, v duchu Kristova Evangelia, i těch největších hříšníků a zpívá:

Knížata země i otroci do krve ubičováni, jak bratři vcházeli v modliteb našich katedrály: pro všechna čela poznamenaná polibek míru jsme milí, sním země nejtěživějším jak povzdechu matky jsme porozuměli a tam, kde bratři odvrátili se s hrůzou, my ještě milovali...

Mluvílo se o špatných kněžích a Březina mi řekl: „I ten nejšpatnější kněz přece jenom trpí!“ Březina zde míní jenom kněze katolické. Nade vše je Březinovi cena utrpení. Podle něho žádné utrpení není zbytečné a není nadarmo. Každé utrpení je spravedlivé a každé je otcem a zdrojem pravdy, dobra a krásy...

Jako ve středověku proti křesťanství byl Islám, tak dnes a z těchže důvodů je proti němu náš „pokrokový svět“, který cení a chce znát jen smysly...

Březina mi řekl: „Náš český katolicismus měl se živě spojit s katolicismem polským! Ale naši hierarchové, naše theologické ústavy, naše školy byly docela odvislé od Němců! Němec si všechno přizpůsobí, on svému duchu a citění

přízpůsobil vědu a teologii všech národů; naši Kordačové jsou česky mluvící Němci.

Poláci nás nenávidí, jako nenávidí Rusy. Raději se smíří a spolupracují se zjevnými nepřáteli, než s pokrevenci, od nichž je dělí nějaká nepatrná distinkce, která se potom ustavičně přiostrňuje, brousí, zveličuje na úkor národa a jeho budoucnosti. Je to kletba sousedství. Vlastní bratři se nenávidí...

25. září 1925 mi Březina řekl, že katolická Církev to měla u nás udělat jako Benvenuto Cellini, který odlévaje svého Persea a vida, že v tom varu nedostává se kovu, sehnal po domě kdejaký cínový talíř, svícen, měděný džbán, vydrancoval celý svůj dům a všechny ty kovy naházel do tavírny. Když to učinil a kov do kadlubu natekl, padl Cellini jako mrtvý a usnul tvrdým spánkem. A když se po té horečné práci, při které zápasil se všemi živly, když se po té práci probudil a kadlub potom rozbil, zazářilo tu jeho dílo v plné kráse a slávě.

Ale naše hierarchie neučinila pro umění nic...

Bože, cos ráčil. Podle polského přebásnil Vladimír Šťastný. Březina slyšel tuto cyrillomethodějskou píseň kostelní a potom mi řekl: „Národu se nemá krást! To se nemá Polákům brát! Ty verše Šťastného jsou sice jazykově korektní, ale není to báseň, není v tom vzletu!”

Březina slyšel v našem kostele po mši svaté i „Kde domov můj?” a rozhovořil se o této písni téhož dne, t. j. 28. září 1925, hned po ranní mši, slovy těmito:

ČITĚL JSEM TI, CHLAPĚE, UKÁZAT STUDÁNÍKU MÉHO MLÁDÍ... .

„V kraji znáš-li bohumilém — to lid zpívá s jakýmsi důrazem a nadšením, cítě, že jen v tomto slově je něco věčného. — Vlastenectví, které nepramení z věčnosti, z Boha, nemá smyslu. Naproti tomu Poláci nepřetrhli ve své národní hymně, ani v poesii a filosofii svou souvislost s Bohem; všechna jejich tvorba je inspirována katolicismem, a proto má ten volný, mocný, široký dech. Kdežto ta naše hymna je de facto oslava ševcovské fidlovačky, komponovaná Němcem (Škroup), který jsa jen muzikantem, komponoval na všecko, i na texty německé a v Německu také svým muzikantstvím se živil. (Nedávno v „Pr. Tagblattu“ jsem četl doklad o tom, že Škroup byl regentem scholy v židovské synagoze v Praze.)

„Kde domov můj“ je písnička umělecky bezcenná, ale jakéhosi posvěcení se jí dostalo legiemi, které s touto písni na rtech pro národ bojovaly a umíraly. Ale

dnes i toto posvěcení jest jí vzato, poněvadž vlastenectví je ‚humbuk kapitalistický‘ a naše legie nebojovaly za vlast a národ, nýbrž ‚za vítězství proletariátu a socialismu‘ — a Březina se trpce usmál. Později ještě jednou se vrátil k této myšlence a řekl: „Naší státní hymnou měl být nejstarší český chorál Svatý Václave. Už i píseň ‚Kdož jsú boží bojovníci‘ byla by mnohem lepší než ‚Kde domov můj ?‘ ...“

Podle Březiny jediná církev římskokatolická je legitimní dědičkou a dokonalou opatrovnící „Logos“ = Slova Božího = věčné pravdy = pokladu lidstva=moudrosti všech věků. Březina mi řekl: „Jabloň nemá na vybranou, aby se stala jabloní, nebo borovicí, nýbrž musí býti jabloní a kdyby pracovala o to, aby nebyla jabloní, nýbrž borovicí, aby pozbyla všech charakteristických znaků jabloně, nezbytně zahyne. A podobně indoevropské lidstvo od pravěku pracovalo a směřovalo k církvi římskokatolické, ke svému totiž blahu a dobru.“

Pracuje-li Evropa nebo některý národ proti katolicismu, pracuje sám proti sobě, proti své minulosti i budoucnosti a musí zahynout. Neboť podle Březiny římskokatolická církev jest souborem zákonů, jimiž žije a jimiž jedině žítí může lidská společnost. Církev římskokatolická podle O. Březiny

soustřeďuje v sobě moudrost a zkušenost všeho lidstva od kultury egyptské, babylonské, řecké a římské až na naše časy.

Církev římskokatolická je nejen dědičkou všelidské (duchovní) práce z minulosti, nýbrž i organisátorkou všelidské práce v přítomnosti a budoucnosti. ...

V katolické církvi podle básníka Otokara Březiny prý je a pracuje, působí všecko to dobré, co kdekoliv a kdykoliv na světě se stalo a děje. I církve protestantské, i když nechtějí, jsou části Církve katolické, jenže ochuzenou a jednostrannou.

Katolická Církev byla proti Kališníkům pokrokovější, poněvadž se držela víc formy (náznaku „těla a krve“), kdežto Husité se drželi víc hrubé reality. Katolíci přidrželi se myšlenky: kde je živé tělo, musí být i živá krev! Když toto Březina uváděl, zmínil jsem se o duchovním Přijímání, jak je zná katolická Církev a že je u protestantů nemožno, právě proto, že nemají transsubstanciace a berou všecko jen duchovně, takže nemohou mít docela nic duchovního. Je to paradox, ale je to pravda. Kdo zradil a zavrhl reální přítomnost Těla a Krve Páně v chlebu a vínu a neuznává Proměnění obou podstat, ztrácí eo ipso nejen všechnu realitu, nýbrž i všechnu duchovnost, všechnen smysl a všechnu podstatu života.

Tuto myšlenku nalézáme hned v první prose O. Březiny: „*Jako láska, i umění miluje zemi. I nejspirituelnější umění uznává vděčně, že do jejího světla opíralo svá křídla, než mohlo vzlétnouti do výši, kde vznáší se rychlostí extatických pohledů. Země zůstane vždy břehem, k němuž se vrací ze svých výprav.*“ Vyznavači protestantismu všech denominací nemají se k čemu vraceti. Neuznávajíce Těla a Krve Páně, neuznávají a neznají ani země. Ale duch

nemůže existovati sám o sobě, leda po smrti, proto všichni nekatolíci podobají se záhrobním mátohám a stínům...

Doba „Temna“ po Třicetileté válce nebyla jen u nás, jak namlouvají nepřátelé Církve katolické našim pokrokářům a Sokolům: to temno bylo tehdy v celé Evropě! Tehdy Němci neměli žádné literatury, němčina byla galimatyáš všeho možného i nemožného, a každý vzdělaný Němec mluvil jen francouzsky,

Bedřich Veliký psal jen francouzsky. Vlny úpadku běží celým světem současně, tak, jako vlny rozkvětu. To jsou slova Otokara Březiny.

Březina mluvil o Němcích, o katolicismu, o Tridentinu, o Jezuitech, o sv. Janu z Kříže, o sv. Teresii. Mluvil asi takto:

CHTĚL PROMLUVIT KE DNI UČITELEK ...

„Duše není omezena na katolickou církev, nýbrž na katolicismus; tam někde u norského fjordu žije dívka, kterou vychoval pastor v přesvědčení, že kromě Lutheru není jiné víry, on vše ostatní chytře zamlčel, aby si neškodil. .. Tato dívka nemůže být zavržena od světla, žije svatě, vidí — tato osoba náleží ke katolické církvi!“ Jedině v tomto smyslu ještě několik dní před svou smrtí, řekl mi Otokar Březina, že i protestanté náležejí ke katolické církvi. Věřící protestanty miloval, pastory pohrdal. Tak jako Kierkegaard nebo Bret Harte viděl v nich jenom živnostníky.

Chelčický viděl v knězi jen kouzelníka-zaklínače jako divocí kmenové pohanští v Africe. Podle Chelčického d'ábové obkličují člověka a kněz má člověka převést jejich táborem a řadami bez úhony. Je-li kněz špatný, nedovede toho. Tento názor Chelčického je primitivní, nemožně nesprávný. Chelčický je originelním a zajímavým tím, čeho neví. Dnes se mu naprosto nerozumí, neprávem se ho dovolávají. Kdyby byl prošel školami, byl by mlčel, anebo psal něco jiného. Jeho originalita je nevědomost. Je to troufalost, chtít rozhodovati o tom, kdo je hodný a nehodný, hříšný a svatý.

Otokar Březina s jistým uspokojením řekl mi doslova: „Aspoň v praxi jsem se nikdy od katolicismu neodchýlil: moje dílo je katolické!“

(Jakub Deml Mé svědectví o Otokaru Březinovi, 1931 Rudolf Skeřík)

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH. ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELYOP

/pokr./ Patrik Kužela OP vynikal ve vědách jako student, byl však neméně

a ještě více vzorný řádový juvenista, se snahou osvojit si vědomosti školské spojoval důležitější snahu, aby si osvojil a i utvrdil a zachoval pravou zbožnost, již askese jmenuje "Scientia Sanctorum" - vědění svatých. Slova Ducha Svatého, která čteme v knize Sir. 6,18, platila o jeho duši: "Synu, v mládí usiluj o moudrost, neboť snadno a rychle dojdeš plodů jejích." - Moudrost Boží učila Kuželu od útlého mládí znáti a používatí zdrojů moudrosti a svatosti, z nichž on hojně čerpal: Mši svatou a denní svaté přijímání!

Znal jsem ho od primy (4), a píšu pravdu, že snad nikdy za celých 8 let gymnasiálního studia, pokud bylo mu to v juvenátě možno, nevynechal denní mši svatou a sv.přijímání. Jak uměl vysoce cenit tyto zdroje vnitřní síly a pravé zbožnosti, patrně z toho, že nevynechal je ani tehdy, když to bylo spojeno s újmou na pohodlí a spánku. Stávalo se, že někam jel, buď domů na prázdniny nebo na školní výlet, a nebylo naděje, že mu bude možné účastnit se obvyklé mše svaté, tu se zúčastňoval mše svaté a sv. přijímání, kterou sloužil (a dosud slouží) P.Václav Bubeník, exprovinciál, o 4 hod.ráno v kněžském kůru. (5) Tutěž svědomitost dodržoval k vykonání týdenní sv. zpovědi.

Co se jeho zbožnosti týká, mysl jeho byla dětinně prostá a srdce jeho nevinné, aspoň co se týká dobrovolných poklesků. jeho oblíbenou četbou byla kniha Tomáše Kempenského: Následování Krista Pána. Pak to byly Dějiny duše od sv.Terezie Ježíškovy. Jednou byl mu dán návrh, aby si činil podobné zápisky z duchovního života, zapýřil se až po uši a jednoduše mlčel. Asi se potom pustil do psaní dějin své duše.

Jednou uviděl ležet na stole knihu "Šťastné děti" (vyšlo ve Sbírcce životem), prosil o zapůjčení. Po nějaké době ji žádal opět. A naposled si ji vypůjčil po matuře před odjezdem na prázdniny. Jistě v příkladech svatých šťastných dětí hledal a též našel vzory štěstí svého mládí!

Vstupem do noviciátu v r.1935 zmizel z očí, ale nevymizel nadobro. Občas dával o sobě vědět dopisem. Psal brzo po obláčke, 26/X 1935. Vypisuje své blaživé dojmy v noviciátě: "Cítím se tu opravdu jako doma. - Naše obláčka skýtala dojemný pohled - vždyť bylo nás jedenáct. Kostel byl nabit zbožnými účastníky, ač to bylo po 11.hodině. jsem vděčen za krásné jméno velikého apoštola Irska, sv.Patrika. Prosím Vás, vyřídte juvenistům, aby se těšili na noviciát z celého srdce; to jim snad pomůže hladce se přenést přes leccos, co jim při studiu na gymnasiu připadá těžké."

V příležitostných dalších písemných vzpomínkách sděloval radosti, ale i žaly a boje v duchovním životě. Tak např. píše ze dne 25/XI 36: "... děkuji Pánu za velikou milost, že mi dovoluje zanikat ve společném životě a tak se zbavovat sebe..." Jindy 20/XI 35: "Při vstupu do řádu se zřící toho, k čemu je člověk lhostejný - to není nic. Ale zřící se sebe - a tato veliká práce mi nastává, a nebyť vědomí, že milost Boží bude pracovat se mnou, bylo by šílenství do ní se pustit..."

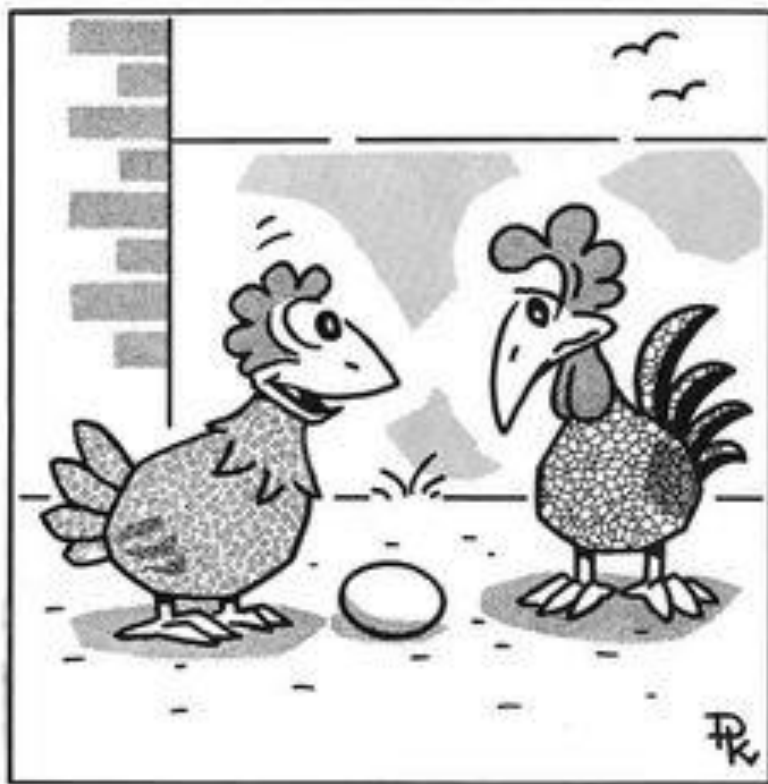
Zajímavý je obsah jeho z posledních dopisů ze 8/11 40, v němž projevuje soustrast nad mojí přechodnou chorobou. V dopise praví: "S lítostí jsem slyšel,

že jste churav, ale jistě i to je vůle Boží. Připadá mi to, jakoby Bůh "šiboval" Váš apoštolát na zcela jiné koleje, na koleje utrpení; i když vím, že jste snad nikdy ve svém kněžském životě nebyl bez utrpení; jenže teď to asi bude výhradnější, ten apoštolát utrpení, ale přece apoštolát! a vzácnější než mnohý jiný."

Když psal drahý spolubratr tato vzácná slova k mojí útěše, jistě netušil, a jak by tušil? - vždyť byl mladý a v důstojnosti jáhen! že Moudrost a Láska Boží vbrzku povolá ho samého na cestu apoštolátu utrpení a bolesti. Jak víme, brzo nastoupil svou křížovou cestu, kterou ukončil Kalvarií. Jen Vševědoucí ví, v jakém duchu prožíval "apoštolát vzácnější než mnohý jiný", a my doufáme, že na přímluvu svatých jáhnů, sv.Štěpána, sv.Vavřince a sv.Vincence, dostalo se jhnu br.Patrikovi Kuželovi podílů na radostech věčných.

/pokr. J.M.Veselý OP, T.Bahounek OP To není sen, Rosice 1999/

+++

"To je nejchytřejší vejce, které jsem kdy snesla. Vůbec se nevylihlo."

+++